

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 16.

Lýsingaprisur fyri petitreglu: 30 oyr. á forsiðuni,
20 oyr. á 3. og 4. síðu. Við stórra lýsingum fæst
avsláttur í prísinum.

Páskini 1930.

Kostar kr. 1,50 fjórðingsárið + Porto. Blaðið
verður bilagt á posthúsinum, brevsvanarstøðum
og skrivstovuni. Telf. 143.

4. árg.

Opstandelsen

1 Kor. 15, 1—20.

»Er Kristus ikke opstanden, da er vor Prædiken jo forgæves, saa er og eders Tro forgæves. Dersom Kristus ikke er opstanden, da er eders Tro forfængelig, saa ere I endnu i eders Synder;» saaledes har Paulus skrevet. Men hvorfor er dette sagt? Blev ikke Synden sonet paa Golgatha, og var ikke et af Langfredagsordene: det er fuldbragt? Vistnok — men hvorved er der givet dig Forvisning om, at Forsoningsofret blev modtaget i Himlen, at han, der døde, var Guds Son? Lidelsen og Døden har vi set — men har han ogsaa sejret? Først i Jesu Opstandelse har du Svar paa alt, den følger sit Amen til Langfredagsordene. Da Moses kom ned fra Sinai til det ventende Folk, laa der et Skær af Guds Herlighed over hans Ansigt; og da den nye Pagts Midler opstod fra de døde, kom han i Herlighedens Glans, Skyldbrevet var tilintetgjort, det gamle var forbigaaet og se! alt var blevet nyt. Da var Frelsergenningen endt, derfor er vi ikke mere i vore Synder, og hvad der lyser os imøde fra den opstandnes Skikkelse, er Naade og Fred, Liv og Vel-signelse.

Derfor er heller ikke vor Tro forfængelig, den véd, paa hvem den bygger, paa ham, der er hos sine alle Dage indtil Verdens Ende. Da Jesus var død og lagt i Graven, syntes selv de mest troende, at deres Tro var forfængelig, fordi den havde mistet sin Livsgrund, den levende Kristus. Men han opstod og aabenbarede sig til et Vidnesbyrd om, at han lever, for at enhver skal kunne sige: jeg véd, paa hvem jeg har troet. Ja, naar vi samles i et Guds Hus, da véd vi jo, at det ikke er for at føre Taler om en hensovet; men den, til hvem vi bede, staar usynlig iblandt os. Gaar vi ind i vort Kammer, da skal ikke vort Suk forsvinde uden at blive hørt, og vore Taarer skal ses af ham, der i Urtegaarden sagde til Maria: hvorfor græder du, og som stod blandt de forsagte Apostle med sin Fredshilsen. Vandre vi Livets Vej i Storm eller Solskin, paa det jævne eller gennem Tornene, véd vi dog, at vi ikke er ene, men han følger os usynlig, der engang gik med Vandringsmændene til Emaus. Og naar vi bøjer vort Hoved i Døden, véd vi, at vor Tro ikke er forfængelig, som saa meget andet paa Jorden; vor Frelser lever,

Hin harða krossin ...

Hin harða krossin til ta síðstu hvílu
fekk hann, sum lónti hat við kærleiks smíli;
tý syndafulla eftir honum steina,
tí einasta, sum synd ei var til meina.

Høgt ærast nú á foldum krossarmerkið,
ótaldar kirkjur fremja frelsisverkið,
mót gyltum krossum kvøldarsól sæst spæla,
og krossarorð har túsund tungur tala.

I kirkjukórur møtast høgir harrar
og armingar, ung, gomul, gull og spjarrar;
øll undir krossi fða skirnar náði,
og krossur uggar best á deyðastrái.

Tann krossur hefur vald um land og bylgju,
hvør vil nú saknast í vár frelsars fylgi?
Við vørrum æra hann er lítið fyrri,
men hvør vil ganga undir krossarbyrði?

Vit spara ei á næstan kross at heingja,
oss sjálvum man tað ov nógv vegin leingja.
Tú Kristus fevna vilt, tá dagur líður;
statt honum hjá um sváru middagstíðir.

Væl tær, sum fylgir honum, um tú treingist,
tær deyðin gevur tað, tær eftir leingist;
væl mær, um valdi krossin eg til stytta,
á tungum leiðum lætt eg fótin flytti.

Maria Mikkelsen eftir Chr. Rickardt.
(Úr »Ungdomssangbók«).

og vi skal se ham, hvem vi ikke har set her nede og dog elsket. Derfor syngte vi Paaskeange, om de end skal lyde saligere hist oppe, og derfor skal ingen tage vor Tro fra os.

Hin Morgen, da Kvinderne kom til Graven, sad der en Engel paa Stenen, som var fravælt. Men Engelen er her endnu og viser opad; Forjættelsen og Haab lyse for os, og uden dem vilde det være en Sorg at leve, en Forfærdelse at dø. Paulus har jo vidnet: »haabe vi alene paa Kristus i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker.« Thi vel har den, der tror, ogsaa i dette Liv usigelig meget forud for ethvert Verdensbarn. Samvittighedens Fred, den kristelige Samfundsglæde, Andagtens Salighed — alt dette er Skatte, som ingen Rigdom paa Jorden kan opveje. Men hvis du tager det hinsidige bort fra den kristne, tager du Himlen fra ham og røver hans Tros Grundvold. Blev ikke Troen omskiftet med Beskuelse, Haabet med Opfyldelse, disse tomme Tider med Evigheden, da vilde den kristne være den

elendigste blandt alle Mennesker, endnu elendigere end Verdensbarnet, der ikke vil, eller kender, eller aner noget bedre, end hvad denne Verden tilbyder ham. Men vi ane det i vore bedste Timer, dybest hos os bor der dog en Længsel derefter, og vi søge Trøst deri under tusend Smærter — skulde vi da kun være drømmende Daarer? Saa var det langt bedre at være som Fuglen under Himlen eller som den vilde Hjort i Skoven, end at være en stakkels Menneskesjæl, som tørster efter Evighed og længes efter sin Gud.

»Hvis Kristus ikke er opstanden, saa er og de fortabte, der er hensovede i Kristus.« »Fortabt!« er et forfærdeligt Ord. Hvem kan vel udholde at tænke den Tanke igen, at vi evig skal høre Graven til, udslettes af Livets Bog, og at alt, hvad der skal være tilbage af os, om et kort Spand af Tid er en Smule Støv? Hvis Kristus ikke er opstanden, saa er og de fortabte, der er hensovede i Kristus — alle de troende, for hvem Jesus var Ledestjernen i Livet, Trøstens Lys i Døden; alle de

fromme Korsdragere, der under Trængslen haabede paa et evigt Liv; alle vore elskede, fra hvem vi maatte skilles. Bornene saa vel som de, der var mætte af Dage. Er dette dog ikke en Tanke, hvorved ingen sund Menneskeand kan blive staaende, og som intet enfoldigt Hjærte kan holde fast ved?

Men Gud være lovet! Vi behøver heller ikke at standse herved. Thi »Kristus er opstanden fra de døde og blevet den Førstegroede af de hensovede.« Saaledes lyder Forjættelsen ved vore Dødslejer og Grave. Han, som er sin Menigheds Hoved, er i forklaret Skikkelse opstanden fra de døde. Paa ham, den førstefødte, har den almægtige og barmhjærtige Gud vist, hvad han vil gøre med alle sine Børn, og hvordan han vil føre os igennem Døden ind til det himmelske Hjem. Derfor er den fravæltede Sten ved Jesu Grav Grundlaget for vort saligste Haab; ogsaa ved Gravene paa vore Kirkegaarde sidder der en Engel, som siger: hvi søge I den levende iblandt de døde? Derfor velsigne vi ham, der ikke

slipper os og ikke forlader os, og vi juble med Tro:

»Tag det sorte Kors fra Graven, plant en Lilje, hvor det stod. Med hvert Skridt i Dødningshaven Blomster spire ved vor Fod. Englevinger paa vor Grav for den brudte Vandringsstav, Palmefugl for Askekrukke, Frydesang for hule Sukke!«

Karl Gerok.

ARBEIÐIÐ

Arbeidsmenn á sjógv og landi taka munandi tøk fyrri at bera samfelagið, slóða fyrri nýggjum framtøkum, so tær kunna setast í verk. Nógv hava teir lagt fyrri — og um ikki altíð ágóði samfelagsins fall í fyrsta syfti, so hefur tað umsiður kunna borið seg, bæði íggjøgnum deyðastíllar tíðir og haldrutar stundir.

Teir, ið her hava borið, teir, ið her hava lyft, eru havsins og landsins arbeidarar. Tað eru eisini teir, ið ikki hava spárt, tá ið ofrini hava verið krevd, og teir hava ofra seg sjálvan — tí samfelagið skal berast, bæði nú og í komandi øldum.

Arbeidið — hitt einasta virðis-skapandi — eigur hástætissess — ikki minst her á landi.

Teir, okkara havsins synir, ið við knørrunum sigla yvir høg í sínum vandamikla og ótrygga arbeidi, royna heilsuna og eydnuna, teir hugsa ikki fyrst um sjálvan seg. Nei, teir taka tøk, tøk ið muna, og muna so tað sæst. Teirra stríð er hart, men teir eru hugaðir og djarvir, djarvir, sum altíð teir vera, ið hvønn dag hava deyðan fyrri eyggum — og ikki falla í fátt.

Havið ans fyrri arbeidinum!

Tá ið telegraftræðir bera boð um tær stóru ofrini á arbeidis-mørkini — her havið við Ísland — so boyggja vit høvur øll somul, tyngd av tí felagssorg, ið rámaði hvørt heim og alt landið. Havsins arbeidarar ofraðu sjálvan seg fyrri hús og heim, land og fólk — fyrri samfelagið. Samfelagið skal liva og arbeidið skal sigra, so víða sum sól ferðast yvir høg. Tað er arbeidsins várkvæði, við sorgartónum og deyðsklokuljóði.

So skiftist og broytist, men sálarsár gróast seint, og her er menniskjan einki ment.

Um stund ber telegrafurin gleiðboð, boð frá tí stóra arbeidi, ið avrikað verður á Íslands havi. Boð um stórar og virðismiklar veiður. Boð, ið kunna gleða tær, ið her avvara, boð, ið gleða samfelagið. Tað er arbeidið, ið samfelagið skal trivast av.

Gleiðisboð í einari løtu og sorgarboð um skamma stund. So skiftist, so broytist:

Tað er várkvæði arbeidsins,